

การจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีตามกฎหมายใหม่

โดย นายสมบุรณ์ สายวารี นักวิชาการสรรพสามิตชำนาญการ

กรมสรรพสามิตได้มีการปรับปรุงระบบกฎหมายโดยรวมกฎหมายที่ใช้ในการจัดเก็บภาษีซึ่งใช้อยู่เดิม จำนวน 7 ฉบับ มาเป็นพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 โดยกฎหมายฉบับนี้ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งมีผลต่อการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีหลายประการ ผู้เขียนขอทำความเข้าใจว่าในบทความนี้ กรณีที่เนื้อหาได้ยกอ้างบทบัญญัติมาตราใด ๆ ที่มีได้ระบุอยู่ในกฎหมายฉบับใด ให้ถือว่าเป็นบทบัญญัติที่อยู่ในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ในส่วนของบทบัญญัติที่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้เขียนจะขอยกมากล่าวในส่วนที่เป็นประเด็นสำคัญและเกี่ยวข้องกับปฏิบัติงานด้านเปรียบเทียบคดีโดยตรง และเป็นข้อขัดข้องในการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. การรวมข้อกล่าวหาเป็นฐานความผิดหรือบทกำหนดโทษเดียวกัน จะขอยกตัวอย่างบทบัญญัติบางมาตราที่สำคัญ ดังนี้

1.1 การรวมฐานความผิดเกี่ยวกับการครอบครองสินค้าที่มีได้เสียภาษี โดยรวมมาตรา 34, มาตรา 34 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493, มาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509, มาตรา 8 พระราชบัญญัติไฟฟ้ พุทธศักราช 2486 และมาตรา 161 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 รวมเป็นมาตรา 204 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 อันส่งผลให้การตั้งข้อกล่าวหาผิดเพี้ยน และเกิดข้อสงสัยในการตั้งข้อกล่าวหา โดยเฉพาะความผิดฐานครอบครองยาสูบเกินกว่าห้าร้อยกรัมตามมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 เนื่องจากได้เปลี่ยนเป็นมาตรา 165 ได้บัญญัติให้ครอบครองยาสูบที่มีได้เสียภาษีเกินกว่าห้าร้อยกรัม หรือยาเส้นเกินกว่าหนึ่งกิโลกรัม แต่บทลงโทษการกระทำความผิดตามมาตรา 165 ไม่ได้บัญญัติไว้ จึงเป็นข้อสงสัยว่าการกระทำเช่นนี้เป็นความผิดในฐานใด เมื่อพิจารณาบทกำหนดโทษตามมาตรา 203 (1) (ข) จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดในการครอบครองสินค้าที่มีได้เสียภาษีหรือเสียภาษีไม่ครบถ้วนเว้นแต่เป็นการครอบครองยาสูบหรือยาเส้นตามปริมาณที่บัญญัติไว้ในมาตรา 165 ดังนั้น การครอบครองยาสูบหรือยาสูบชนิดยาเส้นเกินกว่าปริมาณที่บัญญัติไว้ในมาตรา 165 ย่อมเป็นความผิดและมีบทลงโทษตามมาตรา 203 ซึ่งมีความหมายรวมถึงการครอบครองไฟที่มีได้เสียภาษีตามบทบัญญัติมาตรา 173 ด้วยเช่นกัน

สำหรับบทบัญญัติเกี่ยวกับการขายหรือมีไว้เพื่อขายซึ่งสินค้าที่มีได้เสียภาษี มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเช่นเดียวกันกับบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครอง

1.2 การรวมบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร โดยรวมมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493, มาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509, มาตรา 14 พระราชบัญญัติไฟฟ้ พุทธศักราช 2486 รวมเป็นมาตรา 195 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 อันมีผลทำให้บทกำหนดโทษมีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของจำนวนเงินค่าปรับและโทษจำคุก เช่น ความผิดเกี่ยวกับการนำสุราเข้ามาในราชอาณาจักร เดิมมี

การจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่พัทลุง

บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 บัญญัติโทษให้ปรับไม่เกิน 1,000 บาท แต่บทบัญญัติตามกฎหมายใหม่มีการเพิ่มโทษปรับเป็นไม่เกิน 100,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน แต่ในทางกลับกันความผิดเกี่ยวกับการนำไฟเข้ามาในราชอาณาจักร เดิมมีบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติไฟ พุทธศักราช 2486 บัญญัติโทษให้ปรับสี่เท่าของค่าไฟของกลางและจำคุกไม่เกินสิบปี แต่บทบัญญัติตามกฎหมายใหม่ได้บัญญัติโทษที่ลดลงอย่างมาก เป็นต้น

ในส่วนของบทบัญญัติเกี่ยวกับการผลิตสุรา ยาสูบ หรือไฟ มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะเช่นเดียวกับการนำเข้า

2. การรวมบทบัญญัติ ทำให้อำนาจในการจับกุมและอำนาจในการเปรียบเทียบคดีเกิดการเปลี่ยนแปลงไป เช่น ความผิดตามพระราชบัญญัติไฟ พุทธศักราช 2486 เจ้าพนักงานสรรพสามิตไม่มีอำนาจจับกุม ตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อมีการปรับปรุงกฎหมายทำให้สินค้าไฟกลายเป็นสินค้าที่ต้องถูกจับกุมและสามารถเปรียบเทียบคดีได้เช่นเดียวกับสินค้าอื่น หรือกรณีความผิดตามมาตรา 162 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 เดิมเป็นอำนาจเปรียบเทียบคดีของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีเนื่องจากมีโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน แต่ได้มีการปรับลดโทษจำคุกลงเหลือไม่เกิน 1 เดือน ตามมาตรา 204 ทำให้อำนาจในการเปรียบเทียบคดีอยู่ในอำนาจของอธิบดีกรมสรรพสามิตตามมาตรา 137 (1)

3. การตั้งข้อกล่าวหาที่เป็นความผิดหลายกรรม และมีบทกำหนดโทษเดียวกัน เช่น กรณีขายสุรา ขายยาสูบ และขายไฟ โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานสรรพสามิต ซึ่งมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 196 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน แต่ละกรรมสามารถแยกออกจากกันได้ อย่างเด็ดขาด มิใช่ความผิดกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ดังนั้น หากพบการกระทำความผิดเกี่ยวกับการขายสุรา ยาสูบ และไฟโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องดำเนินคดีทั้งสามฐานความผิด

4. การตั้งข้อกล่าวหาให้ถือฐานความผิดเป็นหลัก ไม่ถือตามชนิดของของกลางที่จับกุมได้ เช่น ในคดีความผิดตามมาตรา 203 มีของกลางเป็นสุรา ยาสูบ และไฟ ที่มีได้เสียภาษีในคราวเดียวกัน ย่อมถือได้ว่าเป็นความผิดกรรมเดียว ต้องดำเนินคดีเป็นคดีเดียวกัน ไม่ต้องแยกคดีเป็นรายสินค้า

5. การนับการกระทำความผิดซ้ำ มีข้อพิจารณา ดังนี้

5.1 กรณีผู้ต้องหาเคยต้องโทษในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 มาตรา 161 และต่อมาได้กระทำความผิดตามมาตรา 203 แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 **ไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำ** เนื่องจากเป็นกฎหมายคนละฉบับกัน ดังนั้น จึงถือได้ว่าผู้ต้องหาเคยต้องโทษในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ที่ผ่านมานั้นไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนเลยตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560

5.2 การกระทำความผิดซ้ำในฐานความผิดเดิมแต่ของกลางต่างชนิด ถือว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำ เนื่องจากการนับการกระทำความผิดซ้ำถือเอาฐานความผิดที่กระทำ มิได้พิจารณาจากของกลางในคดี เช่น เคยถูกจับกุมและถูกลงโทษตามมาตรา 203 ครั้งแรกมีของกลางเป็นสุรามีได้ปิดแสตมป์ ต่อมาถูกจับกุมและถูกลงโทษตามมาตรา 203

การจัดองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่พัทลุง

อีกครั้ง โดยมีของกลางเป็นสินค้าประเภทแบตเตอรี่ ถือได้ว่าเป็นการกระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 แม้ของกลางจะเป็นคนละชนิดก็ตาม

ข้อสังเกต กรณีกระทำความผิดซ้ำโดยของกลางเป็นคนละชนิด จะต้องพิจารณาอัตราโทษตามบัญชีรายละเอียดการตั้งข้อกล่าวหาและอัตราโทษประกอบด้วย ว่าสินค้าของกลางชนิดนั้น ๆ กำหนดให้เปรียบเทียบปรับในอัตราที่เท่าของค่าภาษี เช่น การกระทำความผิดตามมาตรา 203 ครั้งที่ 2 มีสินค้าประเภทน้ำมันและรถยนต์ในคราวเดียวกัน เมื่อพิจารณาจากบัญชีรายละเอียดฯ จะเห็นได้ว่าน้ำมันได้กำหนดอัตราโทษสำหรับความผิดครั้งที่ 2 ไว้ที่ 10 เท่าของค่าภาษี แต่รถยนต์ได้กำหนดความผิดสำหรับความผิดครั้งที่ 2 ไว้ที่ 5 เท่า ของค่าภาษี ดังนั้น ผู้เปรียบเทียบคดีต้องระมัดระวังเรื่องการกำหนดค่าปรับให้ถูกต้องตามบัญชีกำหนดข้อกล่าวหา มิฉะนั้น จะเป็นการเปรียบเทียบปรับที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน

5.3 การกระทำความผิดซ้ำโดยของกลางชนิดเดิมแต่คนละฐานความผิดต่างชนิด เช่น เคยถูกจับกุมและถูกลงโทษตามมาตรา 203 โดยมีของกลางเป็นสุราที่มีได้เสียภาษี ต่อมาได้ถูกจับกุมและถูกลงโทษ โดยมีของกลางเป็นสุราที่มีได้เสียภาษีเช่นเดียวกันแต่เป็นความผิดตามมาตรา 204 กรณีเช่นนี้ **ไม่ถือว่าเป็นการกระทำผิดซ้ำอันเป็นเหตุเพิ่มโทษ**

6. การกำหนดมูลค่าเพื่อกำหนดค่าปรับในการเปรียบเทียบคดี

6.1 เศษของบาทของค่าภาษีที่ได้จากการพิสูจน์ของกลาง พิจารณาดังนี้

6.1.1 การคำนวณภาษีในการพิสูจน์ของกลาง เพื่อเป็นฐานในการกำหนดค่าปรับเปรียบเทียบคดี ไม่อยู่ในบังคับของประกาศกระทรวงการคลัง เนื่องจากการกระทำความผิดเป็นการลงโทษทางอาญา และการชำระค่าปรับถือเป็นโทษทางอาญามีใช่เป็นการเสียภาษีกรณีปกติ ดังนั้น จำนวนภาษีที่ได้จากการพิสูจน์ของกลาง จะต้องคงเศษทศนิยมไว้ตามหลักการเงินทั่วไป คือ 2 ตำแหน่ง และจำนวนภาษีที่นำมาคำนวณเป็นค่าปรับนั้น จะใช้เฉพาะภาษีสรรพสามิตเพียงอย่างเดียวไม่นาเงินเก็บเพิ่มเพื่อมหาดไทย หรือเงินเก็บเพิ่มให้กับกองทุนต่าง ๆ มารวมในการคำนวณ

6.1.2 ในการคำนวณค่าภาษีในการพิสูจน์ของกลาง หากมีจำนวนหลายรายการ และแต่ละรายการมีทศนิยมเกินกว่า 2 หลัก ไม่ต้องทำการปัดทศนิยมในแต่ละรายการ แต่ให้รวมค่าภาษีของทุกรายการให้เสร็จสิ้นก่อน แล้วจึงทำการปัดหลักที่ 3 หากมีจำนวนตั้งแต่ 5 ขึ้นไป ให้ปัดขึ้น หากต่ำกว่า 5 ให้ปัดทิ้ง คงเหลือไว้เพียงทศนิยม 2 ตำแหน่งเท่านั้น

กรณีปัดเศษของบาทในการพิสูจน์ของกลางทิ้งไป เช่น ค่าภาษีที่ได้จากการพิสูจน์ของกลาง จำนวน 999.50 บาท แต่ได้ปัดเศษทิ้งเหลือ 999 บาท หากเป็นความผิดตามมาตรา 203 โดยของกลางเป็นสินค้าประเภทยาสูบ ซึ่งบัญชีรายละเอียดการตั้งข้อกล่าวหาและอัตราโทษให้เปรียบเทียบปรับจำนวน 10 เท่าของค่าภาษี จะเห็นได้ว่าค่าปรับจะขาดหายไปจำนวน 5 บาท แต่การเปรียบเทียบคดีถือว่าชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่เกินกว่าบทบัญญัติของกฎหมายแต่ไม่ชอบด้วยระเบียบแบบแผนของทางราชการ เนื่องจากปรับผิดไปจากบัญชีกำหนดรายละเอียดฯ เพราะจำนวนเงินค่าปรับต่ำกว่าจำนวนที่กำหนด แต่ในทางกลับกันหากปัดเศษของบาทในการพิสูจน์ขึ้นมาให้เป็นจำนวนเต็มบาทจากตัวอย่างเดียวกัน จะเห็นได้ว่าค่าภาษีที่ได้จากการพิสูจน์ จะกลายเป็น 1,000 บาท เมื่อนำไปกำหนดค่าปรับจะได้จำนวน 10,000

การจัดการองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่พัทลุง

บาท ซึ่งจะเกินกว่าที่กฎหมายบัญญัติให้เปรียบเทียบคดีได้เพียง 9, 995 บาท เป็นจำนวน 5 บาท กรณีเช่นนี้จะถือว่า คดีอาญาไม่เล็กกัน เนื่องจากเป็นการเปรียบเทียบคดีเกินกว่าอัตราโทษที่กฎหมายบัญญัติ และเป็นการเปรียบเทียบคดีที่มี ขอบด้วยกฎหมาย ต้องทำการเปรียบเทียบคดีใหม่ และคืนเงินในส่วนที่เกินนั้นให้กับผู้กระทำความผิด

6.2 จำนวนเงินค่าปรับที่ได้จากการคำนวณ จะต้องเปรียบเทียบคดีตามจำนวนเงินที่คำนวณได้ ไม่ต้องตัดเศษ ทศนิยมของบาททิ้งแต่อย่างใด หากมีทศนิยมหลักที่ 3 ที่ได้จากการคำนวณ และมีจำนวนตั้งแต่ 5 ขึ้นไป ให้ปัดขึ้นเป็น 1 สตางค์

6.3 ในกรณีที่จะต้องประเมินมูลค่าของสินค้าเพื่อประโยชน์ในการกำหนดค่าปรับ โดยใช้อำนาจตามมาตรา 136 มีข้อพิจารณา ดังนี้

6.3.1 การใช้อำนาจตามมาตรา 136 ต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย กล่าวคือ ต้องใช้ ราคาขายปลีกแนะนำตามมาตรา 17 (1) ก่อนเป็นลำดับแรก และไล่ตามลำดับ ซึ่งจะใช้ราคาซื้อขายของสินค้าที่ ใกล้เคียงกันเป็นลำดับสุดท้าย

6.3.2 การใช้ราคาขายปลีกแนะนำ หากเป็นราคาที่ได้จากราคาที่ผู้ผลิตหรือนำเข้าได้แจ้งไว้กับสำนักงานมาตรฐาน และพัฒนาการจดทะเบียนภาษี 1 หรือ 2 แล้วแต่ชนิดสินค้า จะต้องพิจารณาราคาดังกล่าวได้หักภาษีมูลค่าเพิ่มออกแล้ว หรือไม่ หากใช้ราคาที่มีขายในท้องตลาดทั่วไปไม่ว่าจะซื้อจากร้านค้าที่จดทะเบียนมูลค่าเพิ่มกับกรมสรรพากรหรือไม่ก็ตาม ต้องหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกจากสินค้านั้นก่อนนำมาเป็นมูลค่าเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบปรับ

6.3.3 การใช้มูลค่าของสินค้าชนิดเดียวกันที่ได้เสียภาษีโดยถูกต้องในเวลาหรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำความผิด จะเห็นได้ ว่าสินค้าที่จะนำมามูลค่ามาใช้ต้องเป็นสินค้าชนิดเดียวกันอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นตราสินค้า ขนาด รุ่น คุณสมบัติของ ผลิตภัณฑ์ แหล่งกำเนิด ฯลฯ และมูลค่าดังกล่าวต้องเป็นสินค้าที่ได้เสียภาษีในเวลาหรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำความผิด มิใช่เวลาที่ ทาการเปรียบเทียบคดี เช่น มีการยึดหรืออายัดสินค้าไว้เพื่อทำการตรวจสอบ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 128 เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2560 และมีการเปรียบเทียบคดีในวันที่ 18 ธันวาคม 2560 มูลค่าของสินค้าที่จะใช้ในการเปรียบเทียบคดี จะต้องเป็นมูลค่าของสินค้าชนิดเดียวกันที่ได้เสียภาษีโดยถูกต้องแล้ว เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2560 หรือใกล้เคียงวันที่ดังกล่าว มิใช่ใช้ราคาในวันที่ 18 ธันวาคม 2560 มากำหนดมูลค่าสินค้าในการเปรียบเทียบคดี

6.3.4 การใช้มูลค่าของสินค้าที่มีลักษณะใกล้เคียงกันที่ซื้อขายในเวลาหรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำความผิด เป็นกรณีที่ไม่อาจหา ราคาตามขั้นตอนข้างต้นได้แล้ว โดยสินค้านั้นไม่จำเป็นต้องเป็นสินค้าเดียวกัน แต่ให้มีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น ขนาด แหล่งผลิต ตราสินค้า เป็นต้น ให้ถือมูลค่าของสินค้าที่ขอบด้วยกฎหมายก่อน หากไม่มีให้ใช้สินค้าที่มีขอบด้วย กฎหมายโดยการค้นหาจากอินเทอร์เน็ต หรือแหล่งจำหน่ายอื่น และใช้วิธีการถ่วงน้ำหนักราคาที่ได้ค้นหาได้ สำหรับมูลค่า ของสินค้าที่สืบค้นได้นั้น กรณีเป็นสินค้าที่ขอบด้วยกฎหมายและเป็นสินค้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้หักภาษีมูลค่าเพิ่มออก ก่อนนำมาคำนวณ แต่ถ้าเป็นสินค้าที่มีขอบด้วยกฎหมาย ไม่ต้องหักภาษีมูลค่าเพิ่มออกจากราคาที่จำหน่ายแต่อย่างใด

6.3.5 กรณีอธิบดีกรมสรรพสามิตได้ประกาศมูลค่าของสินค้าเพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการกำหนดค่าปรับ จะต้องใช้ มูลค่าของสินค้านั้นเป็นเกณฑ์โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะมีราคาขายปลีกแนะนำตามมาตรา 17 (1) หรือมีการชำระภาษีของ สินค้าชนิดเดียวกันในเวลาหรือใกล้เคียงเวลาที่กระทำความผิดอยู่หรือไม่

การจัดองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่พัทลุง

6.4 อัตราโทษขั้นต่ำในการเปรียบเทียบคดี จะต้องไม่ต่ำกว่ากฎหมายบัญญัติไว้ ได้แก่ ความผิดตามมาตรา 203 กำหนดขั้นต่ำว่าต้องไม่ต่ำกว่า 400 บาท และมาตรา 204 กำหนดขั้นต่ำว่าต้องไม่ต่ำกว่า 800 บาท ดังนั้น ผู้ทำหน้าที่เปรียบเทียบคดีต้องระมัดระวังเพื่อป้องกันการเปรียบเทียบคดีที่ผิดพลาด อันจะเป็นเหตุให้คดีอาญาไม่เล็กกัน

7. การตกเป็นของกรมสรรพสามิตสำหรับของกลางตามมาตรา 206 วรรคท้าย และมาตรา 207 วรรคท้าย มีข้อพิจารณา คือ

7.1 ผู้ที่กระทำความผิดตามมาตรา 203 หรือ 204 หากประสงค์จะขอรับของกลางในคดีคืน ต้องชำระภาษีภายในระยะเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดไว้ พนักงานเจ้าหน้าที่ในที่นี้คือผู้ทำการเปรียบเทียบคดีนั่นเอง หากผู้ทำการเปรียบเทียบคดีพิจารณาแล้วเห็นว่าสินค้านั้นมีลักษณะตามมาตรา 206 วรรคท้าย คือเป็นสินค้าด้อย สินค้าปลอม หรือสินค้าที่ไม่เหมาะสมต่อการบริโภค พนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่คืนสินค้านั้นให้กับผู้ต้องหา แม้ว่าผู้ต้องหาแสดงความประสงค์ที่จะเสียภาษีและขอรับของกลางคืน เป็นผลทำให้สินค้าที่เป็นของกลางในการกระทำความผิดตามมาตรา 203 หรือ 204 ตกเป็นของกรมสรรพสามิต

7.2 ของกลางตกเป็นของกรมสรรพสามิตตามมาตรา 207 วรรคท้าย โดยผู้ต้องหาไม่ต้องยินยอมยกให้เป็นของกรมสรรพสามิต ต้องประกอบด้วยเงื่อนไขต่อไปนี้ครบทั้ง 3 เงื่อนไข คือ

7.2.1 เป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560 ในฐานความผิดใดก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่เป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 203 หรือมาตรา 204

7.2.2 สินค้าที่เป็นของกลางในการกระทำความผิดจะต้องเป็นสินค้าที่มีขอบด้วยกฎหมาย คือ เป็นสินค้าที่มีไว้เป็นความผิด

7.2.3 ผู้ต้องหายินยอมให้ทำการเปรียบเทียบคดี

7.3 ผลของมาตรา 206 วรรคท้าย และมาตรา 207 วรรคท้าย มีผลเฉพาะกรณีผู้ต้องหาได้ถูกเปรียบเทียบคดีโดยอธิบดีกรมสรรพสามิต หรือคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีตามมาตรา 137 เท่านั้น หากได้มีผลบังคับต่อการพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมแต่อย่างใด ดังนั้น หากผู้กระทำความผิดตามมาตรา 203 หรือมาตรา 204 และถูกศาลพิพากษาให้รับของกลางในคดีตกเป็นของกรมสรรพสามิตแล้ว ผู้กระทำความผิดไม่อาจอ้างมาตรา 206 วรรคท้าย เพื่อเสียภาษีและขอของกลางในคดีคืน โดยของกลางตามคำพิพากษาจะถูกจัดการตามระเบียบกรมสรรพสามิตว่าด้วยการจัดการของกลางฯ กล่าวคือ อาจจะถูกสั่งให้ทำลาย ขายทอดตลาด หรือจัดการอย่างอื่นใดตามคำสั่งของผู้มีอำนาจในการจัดการของกลางนั่นเอง

ในทางกลับกันผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติมาตราอื่นที่มีใช้มาตรา 203 หรือมาตรา 204 หากศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้คืนของกลาง กรมสรรพสามิตก็ไม่อาจอ้างมาตรา 207 วรรคท้าย ในการยึดของกลางนั้นให้ตกเป็นของกรมสรรพสามิต แต่จะต้องคืนของกลางนั้นให้กับผู้ต้องหาตามผลแห่งคำพิพากษาไป

สำหรับวงเงินที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคดี และการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเกี่ยวกับการจับจะได้กล่าวในฉบับต่อไป

การจัดองค์ความรู้ (Knowledge Management : KM)

สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่พัทลุง